

[Lysholt Hansen.]

alder eller af anden årsag sidder fast i et embede uden udsigt til en hårdt tiltrængt forflyttelse. Herinde har vi vel alle erkendt, at problemet eksisterer, men der har været tilbageholdenhed med hensyn til at finde en løsning, fordi en delvis administrativ besættelse af et større antal embeder i så fald ville være nødvendig. Jeg tror imidlertid, den højtærede kirkeminister har ret i, at vi ikke længere kan skyde problemet fra os, hvis vi vil sikre det kirkelige arbejde de bedst mulige vilkår. Hvis det fortsætter som nu, hvor et betydeligt antal præster er lænket til deres embede, tror jeg nemlig, at vi får et antal stadig ringere præster, hvorimod bedre forflyttelsesmuligheder vil kunne give inspiration, fornyelse og øget indsats.

Foruden den kategori af præster, der er kørt fast på grund af for lidt arbejde, mangel på kontakt, ringe kirkelig interesse i sognet, eller hvad det nu kan være, og som derfor trænger til forflyttelse, findes der en kategori af præster i store sogne, som er blevet overanstrengt af for meget arbejde, og for hvem det ville være en stor hjælp at kunne flytte, når de er kommet op i 55—60 års alderen og børnene er kommet fra hånden. For mange af dem ville det sikkert være en lykke i de sidste 10 år at kunne virke under rolige forhold i et landsogn; men de bestående forflyttelsesmuligheder gør det faktisk næsten umuligt. Jeg må forøvrigt åbent indrømme, at jeg udmærket forstår, at en præst kan køre fast i et sogn til trods for den bedste vilje til stadig at forny sig og gøre en indsats.

Man kommer uundgåelig til at tænke på, hvordan det ville gå os politikere, hvis vi havde pligt til hver eneste uge at holde møde i alle vore kommuner. Parallellen er vel ikke helt rigtig, men jeg synes, den kan bruges. Vi ville ganske givet også opleve, at interessen hurtigt ville dale, at tilhørertallet ville skrumpes ind, selvom vi gjorde os nok så megen umage. Ja, vi må også erkende, at selv nu, da vi kun kommer en gang imellem, kan det godt knibe med til slutningen. Jeg forstår godt, at en præst, der stadig må prædike for næsten tomme bænke, kan komme til at føle, at det vist er ham, der ikke duer, og kommer det først dertil, smitter det let over på hans menig-

hed; resultatet bliver da, at han er dømt til at blive ved dør, for det er ganske iøjnefaldende for ethvert menighedsråd, der møder op for at høre ham prædike, at han ikke kan samle folk.

Selvom ingen er interesseret i at gå menighedsrådenes rettigheder for nær, håber jeg dog, vi under den videre behandling i tinget kan nå et resultat. Når man tænker på, at de fleste sogne kun har haft en 20—30 præster siden reformationen, synes jeg ikke, at den byrde, der her lægges på menighedsrådene, kan være så tung, at det betyder noget, og jeg skal derfor på mit partis vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Vagn Bro: Det problem, der i det foreliggende forslag til lov om ændring i lov om menighedsråd er til behandling, er kort dette, at man i de senere år har følt en vis vanskelighed ved ikke at have tilstrækkelige muligheder for at skaffe præster fra Færøerne og Grønland, udsendte sømandspræster og præster under Dansk Kirke i Udlandet befordring til et embede herhjemme. Ifølge lovforslagets bemærkninger gælder vanskeligheden imidlertid også i et vist omfang præster, der har embede her i landet, idet visse præster — og det skulle navnlig gælde ældre — har visse vanskeligheder ved videre befordring, uden at dette kan tilskrives de pågældende præsters eget forhold i tjenesten.

Under udvalgsarbejdet i sidste samling drøftede vi ret indgående problemet, og dette spørgsmål må naturligvis også ligge lovgivningsmagten på sinde. Der er her afgjort et problem, som bør finde sin løsning. Jeg ønsker dog at fremhæve de krydsende hensyn på dette område. Hovedprincippet i den J. C. Christensen'ske kirkelovgivning var jo at hævde det synspunkt, at menighederne skal gøre indstilling om besættelse af så godt som alle faste præsteembeder, og spørgsmålet bliver altså kun, om dette princip bør afdæmpes, efter det foreliggende forslag for en tiendedels vedkommende, dog således, at der bliver mindst 6 præster at vælge imellem. Det er også muligt, man kan finde en anden delingsnorm, men det er altså det forslag, der foreligger til behandling.

Jeg finder det rettest, at hele spørgsmålet fordomsfrit drøftes i et udvalg, og